

G. underrättelse. *G-t rykte.* — *Syn.* Grundlig, Sann, Verklig.

GRUNDANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom något grundas. *Ett rikes g. En målnings g. En uppgifts g. på en persons utsago.*

GRUNDARTIKEL, grundarti'ck'l, m. 2. pl. — *klar.* (teol.) Trosartikel, som står i ett så nära och oupplösligt förhållande till lärogrunden, att, om den förra borttages, sjelfva lärogrunden kullkastas och hela läran tillintetgöres.

GRUNDBEGREPP, n. 5. Begrepp, sats, som utgör en af grunderna för en vetenskap. — *Brukas mest i plur., i samma mening som Elementer.* — *Syn.* Se *Element*, 5, b.

GRUNDBEGREPP, n. 5. Se *Grunddrift*.

GRUNDBJELKE, m. 2. pl. — *bjelkar.* Se *Bottenbjelke*.

GRUNDBOKSTAF, m. 5. pl. — *bokstäfver.* Bokstaf, som tillhör en grundstafvelse.

GRUNDDIKNING, f. 2. (åkerbr.) Djup dikning.

GRUNDDRAG, n. 5. (fig.) 1) Hufvudsakligt, utmärkande drag. *Ärelystnad är ett af g-en i presidentens karakter.* — *Syn.* Hufvuddrag. — 2) (i plur.) Elementerna af en vetenskap eller konst. *G-en af filosofiens historia.* — *Syn.* Se *Element*, 5, b.

GRUNDDRIFT, f. 5. En af sjelfva naturen inplantad drift.

GRUNDEGENSKAP, f. 5. Egenskap, som utgör grunden för andra; hufvudsaklig egenskap.

GRUNDELIG, m. fl., se *Grundlig*, m. fl.

GRUNDELIGEN, adv. Se *Grundligt*.

GRUNDFALSK, a. 2. I grunden, aldeles, helt och hållet falsk.

GRUNDFAST, a. 1. Som hvilat på en fast grund. Säges både i egentl. o. fig. mening.

GRUNDFEL, n. 5. Fel, som ligger till grund för andra; ursprungligt, hufvudsakligt fel.

GRUNDFORM, m. 5. Ursprunglig form.

GRUNDFÄRG, m. 5. 1) Benämning på hvardera af de tre färgerna: rött, gult och blått, af hvilka alla de öfriga genom blandning bildas. — 2) Färg, hvarmed något, som skall målas, blir grundadt.

GRUNDFÄSTE, n. 4. Grund, der något har sitt fäste; äfv. (fig.) hufvudgrund.

GRUNDFÖRTENNING, f. 2. (tekn.) Den förtäning af bleck, som föregår finförtäningen.

GRUNDGRÄFNING, f. 2. Gräfnings, för att lägga grundvalen till ett hus.

GRUNDHET, f. 5. Egenskapen att vara grund.

GRUNDIDÉ, f. 5. Idé, som ligger till grund för och genomgår något helt. *G-en i ett arbete, en skrift.* — *Syn.* Grundtanke.

GRUNDKAPITAL, ---äl, n. 5. o. 5. Kapital, hvarmed man börjar en handel, näringsrörelse o. s. v.

GRUNDKRAFT, f. 5. Ursprunglig kraft, hvaraf andra bero.

GRUNDLAG, m. 2. Lag, som bestämmer allmänna grunder för statsmaktens utöfning, fördelning och organisation. — *Syn.* Karta, Konstitution.

GRUNDLAGSENLIG, a. 2. Som öfverensstämmer med grundlagen.

GRUNDLAGSSTRIDIG, **GRUNDLAGSVIDRIG**, a. 2. Stridande mot grundlagen.

GRUNDLAVIN, grundlav'in, m. 5. Lavin, som uppkommer vårtiden, då sammanhopad snö nedrullar öfver annan snö, och sätter denna i rörelse.

GRUNDLIG, a. 2. 1) Som stöder sig på goda grunder. *G-a insigter, kunskaper.* *G. känne-*

dom. *G-t omdöme.* — *Motsatser:* Löslig, Osäker. — 2) (om person) Som har goda grunder för sitt vetande. *En g. filosof, matematiker.* — 3) Verklig, varaktig, fast. *G-a förtjenster.* — *Motsatser:* Falsk, Inbillad. — 4) (fam.) Dugtig, bastant. *Intaga en g. middag. Tuga sig en g. middagskur, ett g-t rus.*

GRUNDLIGHET, f. 5. Grundlig beskaffenhet: 1) Egenskapen att stöda sig på goda grunder. *G-en af hans insigter lär icke kunna bestridas.* — 2) Grundlig insigt eller färdighet. *Hans g. i latinska språket är icke mycket att tala om.* — 3) (fam.) Egenskapen att vara bastant, dugtig. *G-en af en middagsmåltid.*

GRUNDLIGT, adv. Med grundlighet: 1) Ifrån första grunderna; med obestridliga grunder; fullkomligt, till alla delar, i grund. *G. studera en vetenskap.* *G. bevisa.* *G. vederlägga ett argument.* *G. undersöka något.* — 2) (fam.) Dugtigt, med besked. *Sofva, äta g.*

GRUNDLINIE, grundlin'je, f. 5. 1) Understa linien i en figur, på hvilken den hvilat. — 2) a) Den linie i perspektivet af en taffla, som på ömse sidor utgör begränsningen för grunden (marken, golfvet). — b) Den ytan eller det stället i en taffla, hvarpå en figur står, sitter, stöder sig, o. s. v. — 3) (fortif.) Yttersta sidan af en polygon. — 4) (fig. i plur.) Elementerna af en vetenskap eller konst. — *Syn.* Se *Element*, 5, b.

GRUNDLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) 1) Lägga grunden till hus eller annan byggnad. *G. en kyrka, ett teaterhus, ett slott.* *G. en stad, grunda den.* — *Syn.* Grunda, Anlägga. — 2) (fig.) a) Först inrätta, stifla. *G. en skola, ett kloster.* — *Syn.* Se *Anlägga*. — b) Vara första upphovet, upprinnelsen till något. *G. ens lycka, välfärd.* *Denna bragd g-lade hans rykte.*

GRUNDLÄGGANDE, n. 4. Handlingen, då man grundlägger; händelsen, omständigheten, att något grundlägges.

GRUNDLÄGGARE, m. 5. En, som grundlägger eller grundlagt något. *Stockholms g. var Birger Jarl.* *G-en till hans lycka var N.* — *Syn.* Anläggare, Stiftare, Inrättare.

GRUNDLÄGGNING, f. 2. 1) Se *Grundläggande*. — 2) Lagd grund, grundval (både egentl. o. fig.).

GRUNDLÄRA, f. 1. Lära, hvaraf andra bero och hvarmed de stå i oupplösligt samband. *Kristendomens g-läror.*

GRUNDLÄRD, a. 2. Grundligt lärd.

GRUNDLÖS, a. 2. Som saknar grund, utan grund. *Ett g-t rykte.* — *Syn.* Falsk, Osann, Ogrundad.

GRUNDLÖSHET, f. 5. Egenskapen att vara grundlös. — *Syn.* Falskhet.

GRUNDMENING, f. 2. Den egentliga meningen eller afsigten med något.

GRUNDMUR, m. 2. Mur, som utgör grunden, hvarpå en byggnad hvilat.

GRUNDMURA, v. a. 1. Lägga grundmur till en byggnad. *G. ett hus.* *Brukas isynnerhet ofta i part. pass.* *G-dt hus.* — *Grundmurande*, n. 4. o. *Grundmurning*, f. 2.

GRUNDMÅLA, v. a. 1. Anstryka grundfärgen på ett föremål, som skall målas. — *Syn.* Grunda. — *Grundmålande*, n. 4.

GRUNDMÅLNING, f. 2. 1) Förfarandet, då något grundmålas. — *Syn.* Grundmålande, Grundning. — 2) Anstruken grundfärg. — *Syn.* Grundning.